

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΣΤΗΝ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΞΕΧΑΣΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΝΤΑΝΑ

Τελειώνει η μεταναστευτική εποποιία μας στην Αυστραλία

ΜΕΡΟΣ Β'

Τιμώντας την μνήμη του αξέχαστου συμπάροικου, Δημήτρη Ντάνα, ασχολήθηκα την περασμένη Παρασκευή με τα επιτεύγματα της δικής του γενιάς μεταναστών που ήρθαν από την Ελλάδα με λίγα εφόδια και πολλά όνειρα για το μέλλον τους σε μια μακρινή χώρα, που ούτε τη γλώσσα της γνώριζαν, ούτε με κάποια ειδικότητα ήταν οπλισμένοι.

Όμως, ομογενείς σαν τον Δημήτρη Ντάνα έβαλαν τα θεμέλια των μεγάλων έργων που απολαμβάνουμε σήμερα και γι' αυτό μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα πως ήταν η γενιά της δημιουργίας.

Μια γενιά που είχε οράματα και τα πραγματοποιούσε σχεδόν όλα με τους αγώνες, τον ιδρώτα και την γενναιοδωρία της, αλλά φεύγει χωρίς ν' αφήσει κληρονόμους. Που από αμέλεια δεν έχει φροντίσει να εξασφαλίσει την συνέχεια μιας από τις πιο σημαντικές φιλοπρόοδες εθνότητες που βοήθησαν στην ανάπτυξη της φιλόξενης αυτής χώρας.

Κάποιοι θα πουν πως μοιραίων φυγείν αδύνατον και το απορρίπτω αναφανδόν. Ασφαλώς, δεν ήταν δυνατόν να σωθούμε από την χοάνη του αγγλοσαξονικού πολιτισμού. Όμως, αντί να σώσουμε την τεράστια περιουσία που μάς κληροδότησε η γενιά της δημιουργίας, αφήνουμε πίσω κρανίου τόπο, τα αποκαΐδια της ανευθυνότητάς μας. Και θα λέμε πως γι' αυτό φταίνε τα παιδιά μας! Φταίνε τα παιδιά μας, για τις φιλονικίες, τους διχασμούς, τον τοπικισμό, την αρχομανία μας; Τί δουλειά είχαν τα παιδιά μας στους καυγάδες μας; Καλά έκαναν και μάς γύρισαν την πλάτη, γιατί αυτά που παρέμειναν παρασύρθηκαν από τους γονείς τους στις συγκρούσεις, αντί να μείνουν αμέτοχοι υποδείγματα ευπρέπειας και μετριοπάθειας. Τα παιδιά μας, φίλοι μου, δεν είναι μετανάστες, δεν είναι εθνικιστές, ούτε καν τοπικιστές, θα έλεγα πως είναι πιο καλοί Έλληνες από εμάς. Ξεσήκωσαν το Σίδνεϊ όταν η Ελλάδα κέρδισε το Κύπελλο Ευρώπης και υποστηρίζουν κάθε έλληνα αθλητή, όπως τον Στέφανο Τσιτσιπά, όχι από την πολυθρόνα αλλά πηγαίνοντας στα γήπεδα με ελληνικές σημαίες.

Κάθε χρόνο, δεκάδες χιλιάδες αυστραλογεννημένα μας πάνε στην Ελλάδα, αλλά πάντα επιστρέφουν στη γενέτειρά τους Αυστραλία, αφού ζήσουν μερικές εβδομάδες το ελληνικό όνειρο.

Επειδή τα παιδιά μας δεν είναι τοπικιστές

Εκείνο που πρέπει να ενδιαφέρει όλους μας είναι να μην πάνε στο βρόντο, οι αγώνες, ο ιδρώτας και το χρήμα που επένδυσε η γενιά της δημιουργίας στην Αυστραλία. Αν συμβεί αυτό θα είναι ντροπή, ένα μελανό στίγμα στην ιστορία της ομογένειας και αυτό πρέπει να αποφύγουμε πάση θυσία.

στές δεν παντρεύονται «παπούτσι από τον τόπο τους», αλλά από κάθε περιφέρεια της Ελλάδας και του κόσμου όλου. Παλιότερα είχα διαβάσει στατιστική της Αρχιεπισκοπής σύμφωνα με την οποία ποσοστό μεγαλύτερο από 50% αυστραλογεννημένα μας παντρεύονται «ξένους» ή «ξένες». Που γι' αυτά δεν είναι «ξένοι» οι σύντροφοί τους, αλλά συμπατριώτες τους Αυστραλοί. Και έχουμε την απαίτηση αυτά τα παιδιά, τα μορφωμένα, τα χαρισματικά, τα δραστήρια να ασχοληθούν με ένα σύλλογο σε κωματώδη κατάσταση; Να κληρονομήσουν μια περιουσία που δεν μπορούν να χρησιμοποιήσουν όπως αυτά θέλουν; Αν πιστέψουμε ότι δεν μπορούμε να αποφύγουμε το μοιραίο και θα εξανεμιστούν οι περιουσίες των οργανώσεών μας, θα επιβιώσουν στην Αυστραλία μόνο η Εκκλησία και οι Κοινότητες.

Γιατί αυτοί οι δύο θεσμοί φρόντισαν να εξασφαλίσουν το μέλλον τους, κάτι που απέτυχαν παταγωδώς οι άλλες οργανώσεις μας. Θα απαντήσετε δικαιολογημένα ως καθούν οι οργανώσεις μας, αφού ετσι κι' αλλιώς δεν προσφέρουν τίποτε πια, ούτε μια «Χοροεπερίδα με κρύα μπύρα και ζεστό σουβλάκι», ένα απογευματινό τέϊον, μια χειρονομία φιλανθρωπίας, έστω μια εκδρομή για να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους.

Συμφωνώ απόλυτα γι' αυτό δεν με ενδιαφέρει πια αν διαλυθούν όλες οι οργανώσεις μας αύριο το πρωί και να ξεπουλήσουν τα κτήριά τους στις πριγκίπισσες. Ούτε καν με νιάζει πια αν ενδιαφέρονται τα αυστραλογεννημένα μας για την κληρονομιά τους.

Εκείνο που πρέπει να ενδιαφέρει όλους μας είναι να μην πάνε στο βρόντο, οι

αγώνες, ο ιδρώτας και το χρήμα που επένδυσε η γενιά της δημιουργίας στην Αυστραλία. Αν συμβεί αυτό θα είναι ντροπή, ένα μελανό στίγμα στην ιστορία της ομογένειας και αυτό πρέπει να αποφύγουμε πάση θυσία.

Αλλά ο κύβος δεν ερρίφθη ακόμη και όσο υπάρχει ζωή, υπάρχει και ελπίδα.

Εστω αν επιβιώσουν μόνο η Εκκλησία και οι Κοινότητες θα πρέπει να κληρονομήσουν τις περιουσίες των οργανώσεών μας που υπάρχουν ακόμη.

Τα χρήματα αυτά δεν θα πάνε στο ταμείο της Εκκλησίας και των Κοινοτήτων, αλλά θα τα χρησιμοποιήσουν για να δημιουργήσουμε τον δικό μας πολιτισμό.

Μια ορχήστρα αξιώσεων, υποτροφίες για ταλαντούχα παιδιά μας που θέλουν να σπουδάσουν Τέχνες και Γράμματα, ένα μεταναστευτικό μουσείο για την ιστορία του ελληνικού στοιχείου στους Αντίποδες, μια βιβλιοθήκη που θα στεγάσει την πνευματική εργασία των λογοτεχνών μας και μια γκαλερί για τους εικαστικούς.

Και τέλος, για να πανηγυρίσουμε την ανασυγκρότηση μιας μονιασμένης ομογένειας, να τιμούμε κάθε χρόνο τη γενιά της δημιουργίας με μια ημέρα εκδηλώσεων αφιερωμένη στους σκαπανείς μας, τους πρωτοπόρους μας.

Φυσικά, δεν θα γίνει τίποτε από όλα αυτά, αλλά στο κάτω της γραφής όλοι δικαιούμε να κάνουμε όνειρα, αφού μας λείπουν οι κατάλληλοι ηγέτες των οργανώσεών μας που θα αποφασίσουν για το αύριο της ομογένειας με στόχο να σώσουμε την ιστορική παρουσία μας, την παρουσία της ίδιας της Ελλάδας στην άλλη άκρη της γης...

Νομίζω ότι ώρα είναι να ξυπνήσω!